

[Justitsministeren.]

rimeligt, at man netop fra et demokratisk Synspunkt rejser Sagen. Men naar man saa faar en udtømmende Redegørelse for Sagen, med Tilføjelse, at der ikke i denne Sag er sket andet, end hvad der er almindelig fast Praksis her i Landet, og at i øvrigt baade Anklagemyndigheden og Justitsministeriet maa hævde, at Anklagen var berettiget, saa forekommer det mig, at det paaberaabte Hensyn til Demokratiet er sket Fyldest, og at det mere smager af en Reklame for Nazisterne end af Hensyn til Demokratiet, naar man stiller en Dagsorden, der misbilliger, at Justitsministeren ikke drog Omsorg for, at Anklagen ændredes i Henhold til de Oplysninger, som forelaa for Justitsministeriet. Ja, hvis det drejede sig om nye Oplysninger, men man havde jo alle de Oplysninger, da man rejste Anklagen, og disse Oplysninger er ikke af den Karakter, at de overhovedet berettiger til at rette nogen Art af Sigtelse, end-sige en Sigtelse for at indsmugle kommunistiske Provokatorer. Derfor maa jeg sige til den ærede Forespørger, at Realiteten i denne Sag er den, at Oppositionen eller en Del af Oppositionen misbilliger, at Justitsministeren har handlet, som Anklagemyndigheden altid har handlet i den Art Sager. Og det forlanger man, at jeg skulde godkende.

Victor Pürschel: Nu har vi jo hørt den højtærede Justitsminister, og der er en Bemærkning, jeg gerne vilde understrege først. Ministeren sagde, at hvis man ikke fulgte den Praksis, som han fulgte, saa vilde vi have 200 000 Jøder her i Landet. Denne Udtalelse understreger i meget høj Grad Berettigelsen af en Henstilling, jeg i sin Tid gjorde til Ministeren, og som han betragtede som overflødig, nemlig den, at vi ikke skabte et Jødespørgsmaal her i Landet. Ministeren betragtede den som overflødig, fordi han fulgte den Praksis, men jeg vil bare sætte en Streg under det Tal, Ministeren har nævnt ved denne Lejlighed, og som altsaa viser Nødvendigheden af Ministerens Praksis og Berettigelsen af min Interesse derfor.

Dernæst har vi faaet en af de sædvanlige Dagsordener fra Socialdemokratiet. Jeg tillader mig at henstille til Overvejelse, om det ikke vilde være praktisk at trykke et Oplag paa et Tusind Stykker eller saadant noget lignende af en Dagsorden, der lyder saaledes: „Idet Tinget udtaler sin Tilfredshed med den af Ministeren givne Redegørelse, gaar Tinget over til Dags-

ordenen.“ Det var jo rart at have den ved Haanden. Vi ved jo, at ved enhver saadan Debat kommer der en saadan Dagsorden, og saa kunde vi faa dem omdelt straks. Det vilde lette Forretningsgangen noget.

Men derefter skal jeg gaa over til Sagens Realiteter. Den højtærede Minister svarede nu med at give nogle Oplysninger om den Kendelse, som jeg spurgte om. Ministeren har været saa elskværdig at tillade mig at se Kendelsen, og efter dette, maa jeg sige, er Ministerens Referat af Kendelsen ikke rigtigt. Det er ikke fyldestgørende. Først siges der, at de Dokumenter, der spørges efter, er ikke relevante, og derefter siges, som af Ministeren refereret, dette om Praksis. Men Ministeren glemmer den sidste Del af Kendelsen, hvori der staar — jeg haaber, jeg har Til-ladelse til et kort Citat — følgende:

„Endelig findes Fremlæggelsen af de ommeldte Embedsakter at være i Strid med Retsplejelovens § 749, med-mindre vedkommende Minister har med-delt sit Samtykke dertil.“

Denne sidste Sætning, som er den, jeg hele Tiden har fisket efter, var Ministeren saa uheldig at glemme. Og det mener jeg var et meget kedeligt Uheld for Ministeren og ikke mindre kedeligt for de Folk, der paa Forhaand har udtalt deres Tilfredshed med Ministerens Redegørelse.

Kendelsen er efter min Mening meget uheldigt affattet. Man skal nemlig aldrig i en Kendelse eller i en Dom give mere end en fyldestgørende Grund. Naar man har givet en fyldestgørende Grund, saa er jo de andre overflødige. Jeg minder om den Historie, som en tidligere Forsvarsminister yndede at fortælle her i Huset om Borgmesteren, der skulde anføre 5 gode Grunde over for Majestæten til, at han ikke havde saluteret ved dennes Landstigning. Han kom ikke længere end til at sige: For det første havde vi ingen Krudt. Saa sagde Majestæten: Dette er fuldkommen til-strækkeligt, saa behøver vi ikke flere Grunde. Det samme skulde man have gjort i denne Kendelse. Naar man begynder med at sige — og det er det, man gør —, at Dokumenterne er irrelevante, saa er der ikke mere at snakke om. Saa er Bal-let forbi, hvad skal man med irrelevante Dokumenter i en Sag? Retten har sagt, at de er irrelevante, saa vedkommer de ikke Sagen, og naar Retten alligevel giver sig til at argumentere videre, faar man det Indtryk, at Retten ikke har troet paa, at de var irrelevante. Det er jo ikke ufor-klarligt, for Sagen er den, at det, der skal